

Full diocesà

19 de setembre del 2021

p4 —S'estrena una missa polifònica per Sant Bartomeu a Igualada

p5 —Pelegrinatge al territori de les Hospitalitats de Lurdes

Davant l'eutanàsia, el testament vital

El testament vital, o Document de Voluntats Anticipades, és l'expressió escrita de la voluntat d'un pacient sobre els tractaments mèdics que desitja rebre, o que no està disposat a acceptar, en la fase final de la seva vida.

El testament vital també especifica que s'administrin els tractaments adequats per a pal·liar els sofriments, però que no s'apliqui l'eutanàsia.

El testament vital és essencial:

1. Per a deixar constància, de manera anticipada, de la nostra voluntat d'acceptar o rebutjar determinats tractaments mèdics. D'aquesta manera hom allibera els familiars del pes

de prendre decisions pel malalt en situacions tan difícils.

2. Per a evitar l'atropellament de la dignitat i llibertat de la persona incapacitada que implica la llei de l'eutanàsia.

3. Per a ajudar a humanitzar el procés de la mort procurant una assistència humana material i espiritual.

La Llei orgànica de regulació de l'eutanàsia recull que no podrà aplicar-se l'eutanàsia en cas que la persona hagi subscrit anteriorment un document amb instruccions prèvies, testament vital, voluntats anticipades o documents equivalents reconeguts legalment.

Per això és important que es faci i que s'inscrigui en el Registre de voluntats vitals de la Comunitat Autònoma corresponent per tal que tingui validesa jurídica.

«On hi ha gelosies i rivalitats hi ha pertorbació i maldats de tota mena»

Diumenge XXV durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre de la Saviesa

Els malvats deien: «Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la Llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultratgem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal; condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà.»
(2,12.17-20)

Salm responsorial

El Senyor fa costat als meus defensors.
[53]

Lectura de la carta de sant Jaume

Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera. El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau. D'on vénen entre vosaltres les lluites i les baralles? No vénen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres, no teniu perquè no demaneu. O bé demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers.
(3,16-4,3)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús i els deixebles passaven per Galilea, però Jesús no volia que ho sapigués ningú. Instruïa els seus deixebles dient-los: «El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies.» Ells no entenien què volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Arribaren a Cafar-Naüm. Un cop a casa, els preguntà: «Què discutíeu pel camí?» Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells seria el més important. Ales-

hores s'assegué, cridà els dotze i els digué: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots.» Després féu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.»
(9,30-37)

«Aleshores
s'assegué, cridà
els dotze i els
digué: “Si algú vol
ser el primer, ha
de ser el darrer
i el servidor de
tots”»

Servei i acolliment

Carles Riera i Fonts, pvre.

El missatge de l'evangeli que es proclama avui conté dos conceptes principals: el servei i l'acolliment. Ambdós conformen un llenguatge idoni i eficaç per a parlar de Déu. Si els posàvem en pràctica propiciariem una profunda transformació de la realitat.

Jesús prepara serenament els seus deixebles perquè es vagin fent la idea que ell ha de viure la passió. Els ensenya a obrir-se i a ajudar. No entenen el que els diu, però no gosen fer-li preguntes.

Un tarannà servicial neix d'una mirada fonda i comprensiva del nostre entorn, de la inherent capacitat solidària de cada home i cada dona que col·laboren a construir el Regne de Déu, sabent-ho o sense saber-ho —els «cristians anònims», de què parlava el teòleg Karl Rahner—, gent de fe i gent de bona fe a qui surt de dins treballar humilment a favor dels qui ho necessiten.

Acollir Déu significa crear humanitat: socórrer el foraster, l'indigent, el petit. La importància absoluta de l'altre, de tot ésser humà, es desprèn de la lectura atenta de la Paraula de Déu. Després d'una autèntica experiència d'evangeli sentim la crida —misteriosa i real— a ser hospitalaris a tot ser-ho. Pel camí, els deixebles havien estat discutint qui seria el primer, el més important, i Jesús els instrueix sobre el veritable camí de la grandesa: obrir els braços als nens, o sigui als indefensos.

La causa de Déu sempre va lligada a la causa humana. Qualsevol gest petit i efímer és paràbola d'un fet gran i etern.

La imatge

No és gens estrany defugir un futur de sofriment, de passió i de mort, encara que hi hagi un horitzó de resurrecció. Jesús torna a anunciar el seu futur; ho fa per segona vegada en aquest evangeli.

S'entén la incomprensió dels deixebles que van discutint quin d'ells és el més important. El més important ha de ser el darrer i el servidor de tots; ho recorda la figura de l'infant.

Detall del frontal d'altar dels Apòstols de la Seu d'Urgell (s. XII)

Agenda

Lit. hores: Setmana I

20 dilluns

—Sant Andreu Kim, Pau Chong i màrtirs Coreans
Esd 1,1-6/Salm 125/Lc 8,16-18

21 dimarts

—Sant Mateu, apòstol i evangelista
Ef 4,1-7.11-13/Salm 18/Mt 9,9-13

22 dimecres

—Sant Maurici (o Mori) i companys, mrs. Beata Clemència Riba Mestres
Esd 9,5-9/Tb 13/Lc 9,1-6

23 dijous

—Santa Tecla, vg. i mr.
—Sant Pius de la Pietrelcina, caputxí estigm.
—Santa Sira, vg.
Ag 1,1-8/Salm 149/Lc 9,7-9

24 divendres

La Mare de Déu de la Mercè
Ag 1,15b-2,9/Salm 42/Lc 9,18-22

25 dissabte

—La Mare de Déu de Misericòrdia
—Sant Dalmau Moner, dominic
Za 2,5-9.14-15a/Jr 31/Lc 9,43b-45

26 diumenge XXVI de durant l'any/ Cicle B

—El Sant Crist de Cervera
—Sant Cosme i Damià, germans mrs.
Jornada Mundial del migrant i el refugiat
Nm 11,25-29/Salm 18/Jm 5,1-6/Mc 9,38-43.45.47-48

S'estrena a Igualada la «Missa de Sant Bartomeu» de Carles Prat Vives

Redacció

Des de fa uns quants anys a l'entorn de la festa de Sant Bartomeu, patró d'Igualada, s'han estrenat ja tres misses polifòniques de compositors igualadins contemporanis. Els primers foren Jordi Mercé i Pol Requesens i el passat 24 d'agost es va estrenar la tercera missa, obra de Carles Prat Vives. Ell mateix ens ha fet arribar aquest comentari:

«Vull iniciar aquest escrit amb un sincer agraïment a la tasca de la Dena de Sant Bartomeu, que amb aquest encàrrec promou la creació i dona la opció de desenvolupar la seva vocació

i professió a compositors actuals. És un honor que hagin confiat en la meua feina per a dur a terme la confecció d'aquesta missa en honor de sant Bartomeu.

»Els últims anys s'ha viscut un creixement de la cultura popular en molts sentits. I també n'és un bon exemple la interpretació, any rere any de diferents misses encarregades a compositors igualadins. Obres de complexitat notable i que s'han executat amb resultats igualment notables, fet que confirma l'expansió i millora dels esdeveniments culturals de la nostra ciutat.

»La «Missa en honor de sant Bartomeu» que he escrit és una obra que va més enllà de l'ordinari de la missa. Han sigut musicades també parts com un cant d'entrada (salm 96), el salm responsorial (salm 150), l'ofertori, el Pare Nostre, la comunió i també una reharmonització de l'última tornada dels «Goigs de sant Bartomeu». Per tant, es tracta d'una obra que abraça tota la celebració i musicalment dona unitat a tota la festa.

»El cant dels goigs és present en tota l'obra i m'ha servit de guia i inspiració per a escriure les diferents parts de l'ordinari. En cada fragment hi podem trobar motius derivats tant de la tornada com de les estrofes.

»També hi trobarem altres motius que han servit d'inspiració i d'eina per a desenvolupar l'obra. La informació proporcionada per l'axrivista i músic Daniel Vilarrúbies em va fer saber de l'existència d'un exemplar d'una missa gregoriana en honor de sant Bartomeu de la qual es conserva una còpia del segle XVI al Museu de la Pell. Una de les parts que en vaig poder extreure és un fantàstic «Al·leluia».

»El material d'aquest «Al·leluia» va servir d'inspiració per a escriure l'aclamació de l'Evangeli.

»La finalitat de la inclusió de tots aquests elements és la de connectar aquesta obra amb l'escència de la festa i que el públic la senti propera i agafi com a seva aquesta peça. Tot i ser una obra d'una certa complexitat tècnica, pretén establir ponts de connexió amb la cultura popular i, a través d'aquests elements, l'obra i la festa entren en comunió.»

La Cova de Sant Ignasi, primera estació

Hospitalitats de Lurdes: pelegrinatge al territori

Redacció

Les Hospitalitats de Vic i Solsona en no poder fer el pelegrinatge que teníem previst per a aquest setembre, hem preparat un pelegrinatge al territori amb una serie d'actes a Solsona, Bages, Osona i Ripollès. Són els següents:

25 setembre: Manresa

17:00h, visita guiada pel santuari de la Cova de Sant Ignasi.
17:45h, missa. 18:30h, exposició del Santíssim.

26 setembre: Solsona

18:00h, missa a la catedral, seguida d'una processó de torxes i una conferència sobre «Acompanyament al final de la vida».

1 octubre: Vic

21:30h, vetlla de pregària (parroquia de Lurdes de Vic).

2 octubre: Prats de Lluçanes i Vic

10:00h, via crucis al santuari de Lurdes de Prats de Lluçanes; 17:30h, fotografia general del pelegrinatge (a les escales de la catedral de Vic); 18:00h, res del rosari (catedral de Vic); 19:00h, processó de torxes (catedral de Vic i carrers adjacents).

3 octubre: Ripoll

11:30, missa de cloenda del pelegrinatge (monestir de Ripoll).

La Jornada Diocesana s'uneix a la celebració del Sínode de Bisbes

El pròxim 10 d'octubre el Sant Pare celebrarà l'obertura del Sínode de Bisbes a Roma («Per una Església sinodal: comunió, participació i missió») i els bisbes diocesans s'uniran a la celebració el diumenge següent, 17 del mateix mes. Així, i per fer-ho coincidir, la Jornada Diocesana i el Dia de la Catedral se celebraran el mateix diumenge 17 d'octubre, amb una jornada que inclourà, al matí, una vivència de testimonis, reflexió i pregària sobre la comunió, la participació i la missió, com a experiència del camí sinodal de l'església, i, a les cinc de la tarda, celebració eucarística a la catedral.

Testament vital, la nostra opció cristiana davant l'eutanàsia

Defensem l'objecció de consciència del personal sanitari

Una bona mort abans que l'eutanàsia

Tots volem una bona mort, sense dolors, sense allargar artificialment la vida ni aplicant acarnissament terapèutic. Volem participar en les decisions sobre allò que se'ns farà i rebre un tractament respectuós i afectuós de part dels professionals de la salut i, quan arriba el moment, estar acompanyats de la família o els amics i tenir l'acompanyament espiritual o religiós que ens ajudi a fer el trànsit.

L'eutanàsia és aquella acció del metge que provoca deliberadament la mort del pacient i, per tant, la seva finalitat és acabar amb la vida d'un malalt. El Tribunal Europeu dels Drets Humans d'Estrasburg va dictaminar el 2002

(cas Dianne Pretty) que **no existeix el dret a que et matin**. En el debat filosòfic sobre l'eutanàsia, la defensa d'aquesta acció rau en un estil utilitarista de la vida i la idea de la «qualitat de vida», considerant que hi ha vides que no tenen prou valor i que, per tant, podrien ser eliminades: sobretot, hi ha valor si la persona és productiva. Els catòlics però, considerem que el valor i la dignitat humana no es determina per la qualitat de vida, sinó que és intrínseca a les persones, al marge de les seves malalties i/o discapacitats.

La dignitat és més respectada ajudant a la persona a viure en condicions humanes i sense patiment, que no pas permetent que es pugui demanar la mort. Per això **les cures pal·liatives són tan importants**. Perquè són l'en-

focament que millora la qualitat de vida de les persones malaltes i de les seves famílies, quan s'enfronten als problemes associats amb malalties amenaçadores per a la vida. Les cures pal·liatives proporcionen l'alleviament dels símptomes i integren els aspectes psicològics i espirituals dels pacients, i ofereixen un suport per ajudar-lo a viure activament tant com sigui possible fins a la mort.

Afirmem la vida i considerem la mort com un procés normal dins d'aquesta vida.

EL TESTAMENT VITAL ÉS ESSENCIAL

Per deixar constància de manera anticipada de la nostra voluntat d'acceptar o rebutjar determinats tractaments mèdics i per evitar l'atropellament a la dignitat i a la llibertat de la persona incapacitada. Per ajudar a humanitzar el procés de la fi de la vida.

L'eutanàsia no resol els patiments, destrueix la persona que pateix

El que ens diuen els bisbes de Catalunya

En relació a aquesta important qüestió, els bisbes manifesten:

«El dia 25 de juny entrarà en vigor la Llei Orgànica 3/2021 de regulació de l'eutanàsia. No és fàcil ni senzill abordar el final de vida ni el patiment.

L'Església Catòlica, des dels seus orígens, ha tingut cura de les persones en situacions d'especial fragilitat i vulnerabilitat tant en l'àmbit sanitari com social. És des d'aquest compromís de servei constant a la societat que vol oferir una paraula davant l'eutanàsia.

L'Església Catòlica demana la promoció de les cures pal·liatives i el desplegament efectiu de la llei de dependència, donant realment cobertura a les necessitats dels malalts i les seves famílies.

Davant les situacions de patiment i de final de la vida, és clau l'atenció integral, abordant patiment físic, psicològic, espiritual i social, i no perllongant la vida per tots els mitjans possibles.

En aquest context, és important clarificar que no són eutanàsia aquelles accions, com la sedació, encaminades a mitigar el dolor o altres símptomes ni tampoc no ho són la retirada o no aplicació de tractaments desproporcionats, inadequats o fútils.

L'objectiu de l'eutanàsia és acabar amb la vida de la persona de forma directa i intencional. Des de la convicció que la vida és un do de Déu que cal respectar, el compromís de l'Església és el d'ajudar a les persones a viure més d'acord amb la seva dignitat intrínseca i afavorir el seu major benestar, especialment en situacions de proximitat de la mort o de sofriment.

Aquestes situacions representen un desafiament per a malalts i famílies. És desitjable reflexionar-ne des dels propis valors i creences, i deixar-ne constància per escrit en el Document de Voluntats Anticipades, on es pot especificar tant el rebuig a l'eutanàsia com a les accions destinades a perllongar el procés de mort. En aquest sentit, suggerim signar el Document de Voluntats Anticipades elaborat per la Conferència Episcopal i que, properament, es facilitarà a les parròquies i comunitats amb les degudes orientacions. Altrament, recomanem als professionals sanitaris que es plantegin el seu dret d'objecció de consciència davant d'aquesta llei.»

Raons per dir no a l'eutanàsia

- El metge està format per curar i cuidar, no per matar. Perverteix el sentit de la medicina.

També trenca la confiança del pacient en els professionals de la salut i provoca por. El pacient i els familiars tenen dret a la millor assistència: unes cures pal·liatives de qualitat i una justa distribució dels recursos sanitaris.

- Per als cristians, la vida és un do de Déu i sempre ha de ser respectat. Ni eutanàsia, ni tampoc obstinació terapèutica.

- La llei de tots els països protegeix el dret a la vida. Les lleis han de protegir la vida dels ciutadans, especialment dels més dèbils.

Permetre l'eutanàsia crea una inseguretat jurídica perquè l'Estat deixa de protegir incondicionalment la vida. Això crea una gran inseguretat i desconfiança en els malalts i les famílies.

- En dret natural, mai és correcte matar a un ésser humà innocent. La dignitat humana no es perd per estar malalt o incapacitat.

Beatificació de tres màrtirs caputxins a Manresa

Romà Casanova, bisbe de Vic

La pandèmia del Covid-19 ha afectat moltes realitats: personals, familiars, socials, econòmiques, religioses. Una de concreta va ser la suspensió de la beatificació de tres màrtirs caputxins de Manresa. Ara, però, puc anunciar amb goig que, si Déu vol, el pròxim 6 de novembre, a la basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa, el cardenal prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants de la Santa Seu, en nom i en representació del sant pare Francesc, beatificarà els caputxins Benet de Santa Coloma de Gramenet, Josep Oriol de Barcelona i Domènec de Sant Pere de Riudebitlles, que moriren màrtirs, confessant Crist, a la capital del Bages l'any 1936.

La nostra diòcesi viurà per primera vegada, en els temps moderns, una beatificació

La família caputxina de tot Catalunya i la nostra Església de Vic s'alegren pel do del reconeixement del martiri d'aquests tres germans nostres que visqueren el darrer tram de la seva vida a la ciutat de Manresa, on segellaren amb la seva sang l'amor a Crist i a la seva Església. A més, la nostra diòcesi acollirà, per primera vegada en els temps moderns, una beatificació. L'Església sempre s'alegra per la santedat dels seus fills. Els cristians ens alegrem també pel gloriós martiri dels nostres germans, perquè en ells tenim un exemple de fidelitat que ens encoratja a tirar endavant, malgrat les dificultats que trobem en el nostre camí de fe. Ells són exemple i intercessors per als qui encara peregrinem per aquest món.

Els nostres tres màrtirs sofriren la mort violenta per la sola raó de dur una vida totalment lliurada a Jesucrist. Ells no tingueren cap altre objectiu que el de fer que Je-

sús fos conegut i estimat. Així ho van percebre les persones que els coneixien i dels quals donaren testimoniatge. Visqueren amb generositat el seu lliurament a la vida religiosa i sacerdotal. La seva vida i la seva mort van deixar una petjada profunda en moltes persones, animant-les a practicar i estimar la confessió cristiana, encara que perillés la seva vida.

Ens pertoca, de manera especial, a nosaltres, els fills d'aquesta diòcesi i a la família caputxina, fer nostre el testimoniatge que ells ens han deixat. Viure la fe en aquests moments de la història significa optar per seguir més de prop Jesús. Ser cristià comporta ser seguidors del primer dels màrtirs i ser companys dels qui han vessat la sang per Crist en tots els temps. Acollim, doncs, el testimoniatge dels tres nous màrtirs que el Senyor ens regala! Ells són «arxius de la veritat escrits amb lletres de sang» (cf. CEE, 2474).

